

a útrat), zaplacená ve lhůtě 12 měsíců, při čemž povinná při uzavření objednávky prohlásila, že h o t o v é zaplacení kupní ceny n a j e d n o u není možné. Tím dala jasně najevo, že kupní cenu chce a může zaplatiti jen ve splátkách. Když vymáhající firma, hledíc k tomuto projevu, poslala povinným, jak zjištěno, na zaplacení kupní ceny 6 složných lístků, jest z toho jen zřejmo, že prohlášení povinné o tom, že může zaplatiti zboží jen ve splátkách, vzala na vědomí a že s ním též souhlasila. Dlužno tedy obsah smlouvy o způsobu splácení podle § 914 obč. zák. vyložit tak, že stranami b y l o d o h o d n u t o, že kupní cena má býti zaplacená b ě h e m jednoho roku a to v šesti splátkách. Povinným, kteří jsou příslušníky středních vrstev, byla tak umožněna koupě zboží, jehož cenu nemohli hotově najednou zaplatiti. Se zřetelem na to, jakož i k tomu, že prádlo bylo dodáno, jak vymáhající firma sama připouští, ještě před zaplacením kupní ceny, nabyt uzavřený obchod dohodou o zaplacení kupní ceny ve splátkách povahy obchodu splátkového ve smyslu zákona splátkového. Na tom, že nebyla dohodnuta určitá výše splátek a jich splatnost v určitém období nezáleží, neboť, jak již vyloženo, není to podstatným znakem pro pojem splátkového obchodu. Okresní soud ve Vídni, I. — vnitřní město — byl tedy podle § 6 splátkového zákona nepřislusný k projednání sporu z tohoto obchodu (o výjimku odst. 3 tohoto ustanovení tu nejde a její předpoklady nebyly ani tvrzeny) a není proto ani exekuční titul — rozsudek uvedeného soudu ze dne 18. dubna 1933 č. j. 9 C 783/32-2, na základě něhož byla tímto soudem povolena exekuce proti povinným, v tuzemsku bydlícím, v tuzemsku vykonatelný (§ 80 čís. 1 ex. ř.).

Čís. 13527.

Manželi, jenž jest nezaviněně bez zaměstnání a pobírá nepatrnou podporu nezaměstnaných (průměrně 30 Kč týdně), nelze uložit placení výživného manželce.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv I 896/34.)

K žalobě manželky uznal procesní soud první stolice na rozvod manželství z viny žalovaného manžela, zamítl však pro tentokrát žalobu, pokud se domáhala na žalovaném placení výživného 300 Kč měsíčně. V tomto směru uvedl v d ů v o d e c h: Podle § 91 obč. zák. jest žalovaný manžel žalobkyně povinen poskytovat jí podle svého jmění a svých příjmů slušné výživné. Po této stránce jest však výpověď žalovaného jako strany ve spojení s legitimací jeho vystavenou ústřední sociální pojišťovnou ze dne 15. prosince 1930 a sdělením obecního úřadu v M. zjištěno, že žalovaný posledně pracoval u akc. společnosti J. od 15. října do 12. listopadu 1931, pokud se týče u Václava N-a od 6. dubna do 13. září 1930, a že od této doby jest vůbec bez zaměstnání, pobírá podporu nezaměstnaných průměrně 30 Kč měsíčně, aniž by měl jiný příjem, a že ho mimo to živí S-ová, s níž společně žije. Z těchto zjištěných okolností vyplývá a jest soud přesvědčen, že žalovaný nyní nemá ani dostatečných příjmů pro svou osobu a svou výživu a že není mu za nynějších okolností možné, by byl s to něčím na výživu žalob-

kyně přispívati. V uvážení této okolnosti bylo žalobní žádání žalobkyně, by žalovaný byl uznán povinným poskytovat jí výživu 300 Kč měsíčně, pro tentokrát jako neodůvodněné zamítnouti a bude na žalobkyni, by se později domáhala na žalovaném poskytování výživy, až se jí podaří prokázati, že má žalovaný dostatečných příjmů, by jí mohl na výživu přispívati. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalovaného, vyhověl však odvolání žalobkyně a uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni výživné měsíčních 90 Kč. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že žalovaný nemůže býti odsouzen, by platil výživné, protože každý manžel jest povinen, by se o manželku staral, ať má manželka jmění nebo výdělek, nebo nemá. Kdyby měl býti manžel zproštěn vyživovací povinnosti proto, že jest bez zaměstnání, bylo by snadno obcházení zákonný předpis § 91 obč. zák. tím, že by se manžel, kdyby mu hrozilo v dohledné době placení výživného, zbavil jmění neb opustil výdělečné zaměstnání. Žalovaný jest 54 roků stár. Že jest práce neschopen, tvrzeno nebylo. Byl v době podání žaloby ve službách firmy Ř. jako sezonní dělník, od 14. září 1932 jest bez zaměstnání a bere podporu týdně 30 Kč, jmění nemá. I když jest obecně známo, že za nynější hospodářské krise jest v každém oboru zaměstnání nesnadno najíti práci, přece jest uznati, že manžel v nejlepším mužném věku, práce schopný, přičiní-li se řádně, může nalézt zaměstnání, kterým si vydělá tolik, by alespoň částečně mohl plniti zákonnou povinnost živiti manželku. Podle § 1 zákona č. 4/1931 sb. z. a n. jest povinností manželovou, by se všemožně snažil nalézt a vykonávati takovou činnost, by poctivým způsobem mohl plniti zákonný závazek proti manželce. Zákon stanoví v § 91 obč. zák., že manžel jest povinen, by poskytoval manželce podle svého jmění slušnou výživu, což jest vykládati tak, že nerozhodují jen přechodné majetkové poměry, nýbrž že záleží na všeobecné možnosti a schopnosti k výdělku.

N e j v ý š š í s o u d vyhověl dovolání žalovaného a změnou napadeného rozsudku obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

S vývody dovolacími, uplatňujícími důvod podle č. 4 § 503 c. ř. s. jest souhlasiti, neboť odvolací soud nesprávně věc posoudil po stránce právní, uznáv, že žalovaný je přes svou nezaviněnou nezaměstnanost povinen poskytovat žalobkyni výživné 90 Kč měsíčně. Tento výklad neodpovídá ani předpisu § 91 obč. zák. ani § 1 alimentárního zákona č. 4/1931 sb. z. a n., neboť obě tato zákonná ustanovení, vykládají-li se ve své souvislosti, stanoví povinnost vyživovací jen za předpokladu, že k vyživování povinný má buď jmění nebo dostačující výdělek anebo aspoň možnost a schopnost vykonávati přiměřenou výdělečnou činnost, což podle zjištění ohledně dovolatele nedopadá. Tento výklad je podpořen i ustanovením § 16 — I dílčí novely k obč. zák. — upravujícím rovněž zákonnou vyživovací povinnost, ovšem nemanželského otce k dítěti, ano výslovně uvádí, »od určení míry zaopatřovací povinnosti budiž upuštěno, pokud je podle poměrů nemanželského otce zcela vyloučeno, by mohl k zaopatření něčím přispívati«. O tom, že žalovaný by

toho času tak učiniti mohl netřeba se šířiti, zjištěno-li, že od listopadu 1931 je nezaviněně bez zaměstnání a pobírá podporu nezaměstnaných průměrně 30 Kč týdně.

Čís. 13528.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Rekurs proti rozhodnutí konkursního komisaře jest podati u soudu, u něhož je konkursní komisař činný.

Zálohy povolené správci konkursní podstaty smí správce použiti k zaplacení pohledávek za podstatou jen v mezích § 50 konk. ř., stalo-li se zřejmým, že podstata nestačí ke krytí pohledávek za podstatou. Nesmí ze zálohy uhraditi své osobní výdaje, které pro podstatu učinil, nepřihlížeje k ostatním pohledávkám za podstatou, jichž zaplacení bylo na něm žádáno. Nestačí-li podstata ani k úplné úhradě všech hotových vydání, musí i je jen poměrně hraditi.

Zaplatil-li (srazil-li si) správce konkursní podstaty ze zálohy více, než při nedostatečnosti podstaty byl povinen (oprávněn), ručí podle § 79 odst. (3) konk. ř. za majetkovou újmu všem účastníkům a ten, komu bylo zaplacen více, může býti k vrácení přeplatku doháněn žalobou pro bezdůvodné obohacení.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, R II 188/34.)

Ve sporu Dr. D-a, advokáta v P., jako správce konkursní podstaty firmy Z. a Ch. proti Samuelu W-ovi byla pravoplatným usnesením krajského soudu v O. ze dne 22. září 1933 žaloba pro místní nepřislušnost dovolaného soudu odmítnuta a strana žalující uznána povinnou zaplatiti žalovanému náklady rozepře způsobem v konkursním řádě stanoveným. Podáním ze dne 19. listopadu 1933 navrhl Samuel W. u konkursního soudu, by správci podstaty uložil, aby útraty jakožto pohledávku za podstatou zaplatil navrhovateli do osmi dní pod exekuci podle § 79 odst. (3) konk. ř. též sám osobně, ježto prý ve sporu pokračoval svévolně a svou nedbalostí útraty zavinil. Konkursní komisař, jemuž byla žádost ta k přímému vyřízení postoupena, usnesením ze dne 22. listopadu 1933 poukázal konkursního správce ve smyslu § 126 odst. (3) a § 189 odst. (5) konk. ř., by řečenou útratovou pohledávku z konk. podstaty zaplatil, po případě, aby podal zprávu, proč zaplatiti nemůže nebo nechce. Když se správce podstaty vyjádřil, že útraty zaplatiti nemůže, poněvadž prý podstata nemá peněžní prostředky, konkursní komisař usnesením ze dne 4. prosince 1933 uvědomil žadatele o obsahu tohoto vyjádření, dokládaje, že konkursnímu správci byla z podstaty poskytnuta celkem záloha 24.102 Kč. V podání ze dne 7. prosince 1933 žadatel odepřel vzítí na vědomost vyjádření správce podstaty a setrval při svém původním návrhu. Usnesením ze dne 9. prosince 1933 konkursní komisař žadatele s tímto opětovým návrhem poukázal na své vyřízení ze dne 22. listopadu a 4. prosince 1933. Rekursní soud vyhověl částečně rekursu a změnil napadené usnesení tak, že správce konkursní podstaty poukázal, aby z podstaty uspokojil útratovou pohledávku Samuela W-a v částce 1.269 Kč 20 h, a to, by ji uspokojil podle okolností